

D.Tóth Kriszta - Krétavásár

2013 április 27. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Soha egyik tanáromnak sem voltam a kedvence, pedig volt bel?lük sokféle. Szigorú, vicces, vajszív?, vagány, konzervatív, biztató, rideg, kiabálós, halk szavú... Mindegyikkel voltak vitáim, mert, azt hiszem, nem nagyon tudtak hová tenni.

Jó tanuló voltam, de nem az a klasszikus stréber. A szorgalmi feladatot ritkán csináltam meg, a hét végén bulizni jártam, a szünetben pedig nem a következ? órára készültem, hanem a folyosón lógtam a többiekkel.

A legnagyobb ajándék, amit a szüleimt?l kaptam, hogy megtanítottak tanulni. Élvezni a folyamatot, ahogy az ismeretlenb?l ismer?s, a kérdésb?l válasz, az éhségb?l jóllakottság lesz.

Pedagógusok között n?ttem föl. Rögtön a legelején, a születésem utáni három évben a nagyapám – igazi, szikár falusi tanító –, majd pedig a szüleim – papinál sokkal modernebb, rendhagyóbb, igazi népszer? tanáremberek – építették föl az alapot az életemhez. Szilárd, rendíthetetlen, megbízható, megnyugtató bázist. Olyat, amire nem kell tudatosan támaszkodnom, mert anélkül is ott van. Tiszteletb?l, nyíltszív?ségb?l, emberségb?l és tisztességb?l keverték hozzá a maltert, ami aztán, így harminc-sok évvel kés?bb már annyira megkötött, hogy mozdítani nem lehet.

De mégsem ez az igazán fantasztikus bennük. Hanem az, hogy ugyanezt megkapta t?lük még több ezer gyerek, méghozzá önzetlenül, arcpirítóan kevés fizetésért, családi kötelék nélkül. A nagyapám, az anyám és az apám már rég nem tanítanak, de a mai napig emlegetik ?ket az iskolában. Anyu temetésére buszokkal jöttek Kaposvárról a diákok... Óriási, kisírt szem?, lüktet? szív? kört alkottak a sír körül. A sírkertlátogatók azt találgatták, vajon melyik nagyember hunyt el. Nem is sejtették, hogy a legeslegnagyobb, mind közül. A volt tanítványoktól a mai napig kapok rendszeresen üzeneteket – és emlékeket.

Azt hiszem, a legtöbben csak feln?tt fejjel döbbenünk rá, hogy a tanáraink elkísérnek minket a halálunkig. Hogy ott vannak a b?rünk alatt, a köt?szövetünkben, a csontjainkban, a gerincünk csigolyái között, a szívünkben, a lelkünkben.

Ha lehunyom a szemem, a mai napig látom Joli nénit, aki megtanított írni-olvasni. Éva nénit, aki olyan szigorú volt, hogy ha mégis elmosolyodott, egy hónapra való jókedvet injekciózott az osztályba. Pellion tanár urat, aki viccesen azt tanácsolta, hogy vigyek magammal fényképez?gépet, amikor felvételizni megyek az ELTE-re, mert hogy nem jutok el oda többé, az biztos (aztán t?le kaptam a legnagyobb gratulációt, amikor mégis fölvettek). Vajay tanárn?t, aki szerelmesen lángoló arccal olvasott föl nekünk József Attilát, az érettségi banketten pedig félrehívott, és megesketett, hogy írással fogok foglalkozni, ha nagy leszek... Mindannyian ott vannak bennem, viszem ?ket magammal tovább. Adok bel?lük a gyerekemnek is, és közben örömmel látom, hogy van már neki is ilyen élménye. Hiszen Szilvi néni egyetlen félév után ott van Lola minden kerekített bet?jében, minden tisztán cseng? énekhangjában, minden döntésében, minden felszabadult nevetésében.

Valami nagyon elromlott ott, ahol nem ?k a legfontosabb emberek. Ahol a pedagógusok megbecsülése csupán ígéretekb?l áll. Ahol a hónap végén már csak kiflire és margarinra futja nekik. Ahol azt üzenik, hogy ha elfogy a kréta, ballagjanak el a boltba és vegyenek ?k újat. Elvégre a tanításhoz szükséges szemléltet? anyagokat is ?k készítik otthon... saját kartonpapírból és szabadid?b?l.

Abban reménykedem, hogy majd a gyerekeink talán máshogy csinálják. Jobban. Tisztességesebben. Méltóbban

D.Tóth Kriszta - shopline

Ajánló